

[Forsvarsministeren.]
det ærede Medlem Hr. Holstein. Han begyndte med at udtale, at han ingen Tillid havde til Regeringen. Det maa vi jo se at bære. Det er ikke første Gang, det ærede Medlem fremsætter en saadan Bekendelse her i Rigsdagen; det lader til, at det ærede Medlem har særlig stærk Trang til, hver Gang han holder en Tale her i Tinget, at forsikre Forsamlingen her og Offentligheden, at han ingen Tillid har til denne Regering.

Det ærede Medlem siger, at Sagkundskaben, som han denne Gang citerer ikke saa ganske lidt, har pulveriseret Regeringens Forslag. Nu synes jeg egentlig, at det ærede Medlem Hr. Holstein skulde tale lidt sagte om Sagkundskaben; thi det er ikke mere end et Aars Tid siden, at det ærede Medlem Hr. Holstein fremsatte Udtalelser om Sagkundskaben, som jeg gerne vil citere et Par Linier af; det staar i Folkestidningen 1927—28 Sp. 2863:

„Men jeg betvivler, aldeles bortset herfra, at ansvarlige Politikere, saaledes som Sagkundskaben efterhaanden er blevet splittet og demoraliseret, med Føje kan skyde sig ind under, hvad Sagkundskaben siger i denne Sag, for jeg mener, at hele den Plan, der stilles op for Flaadens Vedkommende, har været forfejlet. Jeg vil slet ikke tale om Situationen for Hærens Vedkommende.“

Og videre siger det ærede Medlem Sp. 2867:

„Naar Forholdet er saaledes, baade for Hærens og Marinens Vedkommende, forekommer det mig at være velbegrundet, at ansvarlige Politikere i Rigsdagen ikke længere tager den militære Sagkundskab, hverken for Hærens eller Flaadens Vedkommende, alt for højtideligt. Det er i Virkeligheden de ansvarlige Politikere, som først og fremmest har Ansvaret, Regeringen og Rigsdagen; det er dem, som har Ansvaret for vor Forsvarsordning, det er os, der skal afgøre, hvad den strategisk-politiske Situation og hvad de udenrigspolitiske Forhold byder med Hensyn til de Krav, der bør stilles til Hær og Flaade.“

Endvidere Sp. 2869:

„Hvad det angaar at være paa Vagt ved vore Kyster, vil jeg gerne sige, at ogsaa paa dette Omraade nærer jeg den dybeste Mistillid til den militære Sagkundskab; jeg har ikke Spor af Tillid til den Sagkundskab, der med den nuværende militærtækniske Udvikling mener det hensigtsmæssigt at opretholde vore Søforter.“

Og endelig Sp. 2932:

„.... og derfor er det, gentager jeg, Landets ansvarlige politiske Styreere, som har Ansvaret paa dette Omraade, og de har ikke Spor af Berettigelse til at skyde sig ind under en Sagkundskab, der Gang paa Gang har vist sig saa splittet og saa delt og saa langt fra at være paa Højde med Alvoren i de Spørgsmaal, der forelagdes dem.“

Det var altsaa det ærede Medlem Hr. Holsteins Ord om Sagkundskaben for mindre end et Aars Tid siden.

Det ærede Medlem var saa inde paa en Bedømmelse af den udenrigspolitiske Situation, Stillingen i Verden fra 1922 og indtil nu, og det ærede Medlem oplæste en længere Række Udtalelser, bl. a. af den fremragende svenske Jurist og Politiker, Marks von Würtemberg. Jeg har naturligvis, som mange andre, med stor Interesse læst de forskellige Statsmænds Udtalelser paa 10-Aarsdagen for kort Tid siden. Der er blandt dem, naar de skal bedømme den udenrigspolitiske Situation, baade Optimister og Pessimister; saa vidt jeg kan skønne, tilhører det ærede Medlem den sidste Kategori og har derfor dvælet særlig ved de mere mørke Betragtninger. Men jeg vil sige, at er der alt for mange Pessimister i de forskellige Lande, skal det jo gaa galt; de skaber en Stenning i deres respektive Lande, Folkene bliver ængstelige og nervøse, der manes til stort Krigsberedskab i de forskellige Stater.

Og derfor stiller man nødvendigvis den ene Gang efter den anden det Spørgsmaal, om den Dag dog ikke vil komme, da Menneskene bliver klogere. Jeg maa have Lov til at være Optimist, som det ærede Medlem er Pessimist; selv om endnu mange Tilløb skulde mislykkes, kommer der med Hensyn til international Forstaaelse en Dag, hvor Solen bryder frem, det er jeg absolut overbevist om.

Med Hensyn til Folkeforbundets Betydning synes jeg ogsaa, man maa henvise til de ret alvorlige Konflikter, der er blevet bilagt gennem Folkenes Forbund. Jeg skal her blot nævne Aalandsspørgsmaalet, Wilnastriden, Memelstriden, Konflikten mellem Italien og Grækenland — Korfu — og Konflikten mellem Grækenland og Bulgarien.

Hvis vi ikke havde haft Folkenes Forbund at ty til, tror man saa ikke, at vi i alt Fald i visse Hjørner af Europa havde haft Brand allerede for flere Aar siden? Det er netop det, jeg synes, vi skal fæste vor Opmærksomhed ved, at vel gaar det langsomt med Arbejdet dernede, men heldigvis er der allerede gjort en betydelig Indsats ved at faa ud af Verden Konflikter, som,